

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 33, 10. årg — Oktober 2016

liberal katolsk kirke i Danmark

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Pastor emeritus

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters oratorium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende diakonisse:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone@lkk-dk.dk

Kasserer:

Simone Andersen (se ovenfor)

Øvrige

Regionalbiskop for Danmark

Evert Sundien
Hagagatan 37, 1., S-113 47 Stockholm
Tlf: +46 70660 4269; mail: biskop.evert@lkk.se

Generalvikar: pastor Jan Kvistborg
Hasselvej 50, 9260 Gistrup
Tlf: 2938 7444; mail: jan@lkk-dk.dk

Biskop: Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Pastor Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 2963 8479; mail: mogens@lkk-dk.dk

Pastor emeritus Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Diakon Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se under Biskop CW Leadbeaters Oratorium)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se Maria Magdalene Kirke)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt: februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone Andersen, simone@lkk-dk.dk senest 15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Forside

Maria Magdalene af Bernardino Luini (1482-1532)

Den indre side af de kristne højtider — Nytår

Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen

Der er ingen særlig grund til at 1. januar skulle vælges som begyndelsen på året, men det er den dag, der almindeligvis er valgt af de lande, der har arvet den romerske civilisation. Hinduer og buddhister vælger en helt anden dag, og faktisk kan den ene dag være lige så god som den anden. Jorden bevæger sig hele tiden i sin bane omkring solen, og på denne endeløse elliptiske bane er der ingen særlig grund til at vælge et bestemt begyndelsespunkt frem for et andet – medmindre det måske lige er det punkt, hvor jorden i sin bane, efter at have nået sin største afstand fra solen, igen vender rundt og bevæger sig tilbage.

Nytårsdag er strengt taget ikke en kirkelig højtidsdag. Inden for kirken er første søndag i advent begyndelsen på kirkeåret, og 1. januar er det, vi kan kalde julens oktav, idet vi ikke fejrer den påståede omskærelse. Udstrømningen af kraft i forbindelse med visse af vore højtider er så stor, at vi ikke mener, at dens fulde betydning kan udfoldes og at vi ikke kan drage fuld fordel af den på blot én dag. Kirken har derfor

besluttet at bruge en uge på sådanne kirkelige højtider. De fejres i op til otte dage, hvilket kaldes en oktav. En hvilken som helst dag inden for denne uge betragtes som værende indeholdt i denne oktav.

I Middelalderen ophørte al handel ved disse store kirkelige højtidsperioder, og dagen blev anvendt til det, der blev betragtet som skik og brug. Der findes stadig visse lande i verden, hvor dette finder sted, men de ligger ikke i front hvad angår materiel rigdom og moderne udvikling. De fleste nationer har alt for travlt. De er for materialistiske og for åndløse i ophidselsen og racet efter rigdom til at stoppe hele maskineriet med uregelmæssige intervaller. De har dog modstræbende accepteret nødvendigheden af en ugentlig pause i deres aktiviteter, og hos de kristne falder den på en søndag. Det er ofte kun på denne dag, at folk har tid til at tage del i religiøst arbejde. Tanken om at fortsætte festligholdelsen af en vigtig dag i en hel uge sikrer, at der i det mindste er en søndag inden for

perioden af de otte dage, og at der i et vist omfang gives mulighed for at nyde godt af den særlige nedstrømning, som tilbydes ethvert medlem af kirken. Nytårsdag vendes vore tanker stadig mod julens store højtid og alt, hvad den betyder for os.

Kirken er dog altid rede til at kvudere enhver lejlighed i det almindelige liv, som dens medlemmer er oprigtig interesserede i, og give den sin velsignelse. Den 1. januar samles vi derfor i Guds hus for at tilbede ham og tage del i det store sakramente, som han har forordnet. Der er bestemt ingen bedre måde at begynde det nye år på. Jeg er klar over, at mange mennesker i vore store byer må arbejde hårdt, at fridage er forholdsvis sjældne for dem og at de, når de har fri, har behov for hvile, forandring og frisk luft. Alligevel mener jeg, at det ville være godt for dem, hvis de ville finde sammen i kirken for at begynde det nye år ved at tilegne det til Herren. Det er udmærket at tage en smule tid fra vore andre fritidsaktiviteter således, at vi kan træde frem foran ham og udtrykke vores taknemmelighed for fortiden og vores tillid til fremtiden.

De fleste mennesker, der ser med alvor på det nye år, ser tidspunktet som en anledning til at træffe gode beslutninger – som en slags mental og moralsk status. De ser tilbage på de beslutninger, de foretog

ved begyndelsen af det forgangne år og må almindeligvis med beklagelse konstatere, at der var et vist misforhold mellem løfterne og den praktiske udførelse. En sådan betragtning er uden tvivl gavnlig, men det hjælper ikke at bruge tid på unyttig beklagelse eller anger. Selvfølgelig skal vi lægge os fejlene på sinde, men herefter ikke spekulere mere over dem. Én af vore store mestre har udtalt, at anger kun er noget værd, hvis den medfører en beslutning om ikke at gøre det forkerte igen.

Når vi afgiver løfter for det nye år, må vi som liberalkatolikker (og derfor alvorligt søgende studerende af den guddommelige plan, håber jeg) hele tiden fæstne blikket på det endelige mål, der er sat for os. Vi ved alle, at det er vores pligt at gøre fremskridt. Vi ved, at det er meningen, at vi skal udvikle os til det bedre i takt med, at vi bliver ældre. Der findes en mægtig plan for udviklingen, som vi er en del af. Vi er alle fremstået fra Gud, og vi må alle vende tilbage til Gud. Mennesker spekulerer ofte over, når det nu forholder sig således, hvorfor al denne stræben efter udvikling er nødvendig. Hvis vi

fra begyndelsen er guddommelige, kan vi da være mere end guddommelige ved slutningen? Findes der nogen virkelig udvikling? Det gør der, for vi fremstod fra Gud som en uklarhed, vi fremstod som gnister – ganske vist guddommelige gnister, og vi vil vende tilbage til ham som store og strålende lys – som veritable sole, der udstråler hans herlighed overalt, som udgyder hjælp og velsignelse til dem, vi møder på vores vej. Vi vender igen tilbage til den samme Gud, hvorfra vi udgik, men vi vender tilbage til ham på et uendeligt højere niveau.

Hvis vi kunne forestille os en metode (hvilket kunne gælde for alt, vi kender), hvorved hver celle i vort legeme individuelt kunne udvikle sig og blive til et menneske – blive en menneskelig sjæl – ville vi ikke kunne sige, at denne celle ikke har gjort fremskridt i forsøget på at opnå menneskelighed, fordi den fra begyndelsen har været en menneskelig celle. Vi ville i stedet føle, at cellen havde foretaget en forbløffende og enorm udvikling. Det er kun en simpel analogi, men der er en vis sandhed heri, for der er lige så stor forskel på, hvad vi har været, og

hvad vi skal ende med at blive, og vi kan have været celler i et guddommeligt klædningsstykke i en eller anden udformning eller manifestation.

Vi vender tilbage til ham som gunder. Formålet med hele denne mærkelige og mægtige evolution blev udtrykt af gnostikerne på denne måde: ”Gud”, sagde de, ”er kærlighed; men kærligheden i sig selv kan ikke blive fuldkommen, med mindre der er nogle, den kan kastes over, og gennem hvilke den kan gives tilbage. Derfor kan Gud udtrykke sig selv mere fuldkomment, mere perfekt, når vi opstiger til det guddommelige, når han kan udsende sin strålende kærlighedsstrøm til os, og når vi på vore begrænsede måder igen kan returnere den klart og tydeligt gennem vor evolution”.

Vores udvikling er nødvendig for at fuldkommengøre udviklingen i det store system, som vi er en del af. Derfor bør vi så afgjort hele tiden prøve at bestræbe os på at udvikle vores viden og vores karakter hvert eneste år. De fleste af os er travle mennesker, og vores tid er helt besat med gøremål, men vi må ikke tro, at der derfor ikke gives os mulighed for at udvikle os. I vores hverdag møder vi hele tiden forskellige mennesker, og vores holdning over for dem er af største vigtighed. Vi kan behandle dem godt, venligt og på en imødekommende måde, eller

vi kan gøre det modsatte – ligegyldigt, selvsk og uden hensyn til deres følelser og rettigheder. Alt efter vore holdninger og handlinger overfor andre vil vi selv udvikle os. Det er i det daglige liv, at vi har størst mulighed for at ændre vores karakter. Mange mennesker har betroet mig, at de har et dårligt temperament, de har beklaget det, men tilsyneladende accepteret det som noget blivende, der ikke kan ændres på. Man synes at betragte det som et 'farligt dyr', som man ejer, og som man må få det bedste ud af. Der findes uden tvivl mennesker, der har et dårligt lune, som hele tiden er irritable. Det skyldes ikke, at det er naturligt for mennesket at leve i den tilstand, men at det astrale eller mentale legeme hos disse mennesker tiltrækker ophidselse og uro og foretrækker denne tilstand. Astrallegemet eller følelseslegemet har sit eget liv, og for at fremme dette påvirker det mennesket til irritation. Det er ikke sådan, at astrallegemet er ondskabsfuldt og ønsker at skade mennesket, det er endda tvivlsomt, om det i det hele taget er sig menneskets eksistens bevidst. Det skyldes, at astrallegemet har en trang til at skabe forstyrrelser i sine omgivelser, for at det kan opleve en behagelig ophidselse gennem de hurtige og voldsomme vibrationer, der skabes. Oplever vi, at vi er irritable, betyder det, at vi i tidligere liv har givet efter for denne følelse. Vi har ikke

modstået den og indset, at det var vores opgave at kontrollere den. Det er imidlertid aldrig for sent at ændre dette. I vore tidligere liv kendte vi måske ikke helt den styrke, vi besad, til at beherske denne følelse, og den havde et vist greb (måske endda et meget stærkt greb) om os, men der er ingen grund til, at vi ikke straks tager hånd om det.

Det skal gøres før eller siden. Vi kan først opnå det, som Gud ønsker vi skal opnå, når dette er gjort. Hvis vi har dyrket en bestemt vane (måske en dårlig vane) gennem de sidste tyve tusinde år eller gennem flere af de foregående liv, vil det tage en vis tid at bryde med denne vane på grund af den skabte energi, der ligger bag den. Alligevel bør vi tage fat på arbejdet med det samme. Vi vil måske fejle i vore forsøg. Vi vil måske fejle hundredvis af gange, men vi bør huske på, at der er nøjagtig samme grund til at fortsætte endnu en gang efter det sidste fejlslagne forsøg, som der var i begyndelsen. Da begrundelsen forbliver den samme, må vi som fornuftige mennesker fortsætte vort arbejde. Det er nytteløst at sætte sig ned og sige, at vi har prøvet så mange gange, og at vi

ikke kan klare det. Vi skal gøre det. Andre har gjort det før os, og derfor kan vi også gøre det. Det er blot et spørgsmål om beslutsomhed og vedholdenhed.

Lad mig forklare, hvorfor det er sikkert, at vi til sidst kan fuldføre vor opgave. Uanset hvor stor energi en vane har opbygget, må det være en begrænset energimængde. Selv om det har taget lang tid at opbygge energien, kan der ikke være opbygget en uendelig mængde. Det, vi skal arbejde med, er altså en vis afgrænset mængde energi. Vi véd ikke hvor meget, der endnu er tilbage, der kan stadig være en god del, eller vore anstrengelser for at besejre den kan allerede nu have reduceret den så meget, at vi næsten står overfor afslutningen og vor succes. Vi har det som fangen, der prøver at grave sig ud af sit fængsel – han véd aldrig, på hvilket tidspunkt hans spadestik vil åbne vejen for ham med løfte om frihed, men han véd, at øjeblikket må komme, hvis han fortsætter længe nok. Denne besejring af "det onde" er en klar mulighed. Det kan gøres og vil blive gjort. Det er kun et spørgsmål, hvor lang tid, vi vil lade det tage.

Hvilke beslutninger skal vi da træffe for det nye år? Det er en tankevækkede kendsgerning, hvilket jeg tidligere har nævnt, at nytårsdag er en oktav af julen. En beslutning

kunne derfor være, at vi vil prøve at videreføre julens ånd gennem hele det kommende år.

Har vi i julen været mere venlige, mere hjælpsomme, mere venskabelige, parate til at se det bedste og ikke det værste i alting, lad os da videreføre denne indstilling gennem hele det nye år. Lad os have den samme følelse, den samme opløftelse og den samme forståelse. Jeg oplever ofte, at vi er villige til at være broderlige, men at andre mennesker ikke vil møde os på halvvejen. Forholder det sig sådan, forandrer det ikke vores pligt. Der skal to mennesker til et skænderi, derfor bør vi fortsætte med vores broderlige følelse. Hvis det andet menneske ikke forstår det og ikke kommer os i møde, er det i den sidste ende hans sag. Det er uheldigt for ham, men det skader ikke os, hvilket vi vil indse, hvis vi tænker klart over det.

Vi bør altid huske på, at ingen skade kan komme til os, med mindre vi selv har skabt den. Andre mennesker kan sige fornærmende ting til os eller om os. De kan angribe os på forskellig måde, men det behøver i den sidste ende ikke gøre nogen forskel for vore følelser

med mindre, vi ønsker det. Hvad er ord? Kun vibrationer i luften. Hvis vi aldrig hørte, hvad andre havde at sige, ville vi aldrig blive påvirket det mindste af det, men fordi vi kan høre det, ophidser vi os unødigt og føler os fornærmet og såret.

Tag det hele for, hvad det i virkeligheden er. Nogen bagtaler dig. Han har påtaget sig ”det ondes” rolle, for ”det onde” er anklager mod brødrene, han har udspytet sin gift-dråbe og gjort sit til at forgifte Guds rene luft. Hører du intet om det, fortsætter du roligt på din vej, hans foragtelige handling lader dig helt upåvirket. Hører du derimod på det falske, der siges, bliver du påvirket. Skurken har ikke gjort mere end før, da du var rolig og ligevægtig. Forandringen har fundet sted i dit indre, og den fejl, du har gjort, er, at du tillader dig selv, at tage dig af det, huske og ruge over ting, der burde være glemt.

Herren Buddha fortalte, at den rette hukommelse er ét af trinene på den ædle ottefoldige vej, der fører til lyksalighed. Hvert af disse trin har mange fortolkninger på forskellige tankeniveauer, men en af de helt klare tolkninger er, at vi bør vide, hvad vi skal huske, og hvad vi skal

glemme. Teorien er, at man bør være i stand til at kontrollere sin hukommelse – til at huske det, der er behageligt og nyttigt, og glemme det, der er unyttigt og uønsket. At glemme betyder her at være upåvirket, som om den onde bagvaskelse aldrig har været udtalt, eller som om vi aldrig har hørt den. Det er meget svært at gøre – ikke fordi sjælen ønsker at huske en sådan afskyelighed, men fordi det astrale legeme – ét af de vehikler vi formodes at have under kontrol – holder af spænding og prøver at fastholde en urolig atmosfære. Vi må være klar over dette forhold og se roligt på dette urolige legeme og sige: ”Nej, jeg vil ikke tillade dig at bringe uorden i mine arrangementer. Jeg har i sinde at holde det nye år så fri for dine små forstyrrelser, som jeg kan. Jeg afslår at blive fornærmet, fordi et uvidende menneske er fremkommet med oprørende og tåbelige udtalelser”. Uvidende personer fremkommer altid med tåbelige udtalelser, og skader ingen – udover dem selv, for de skaber megen dårlig karma for sig selv.

Lad os gøre det nye år til én lang jul, så Kristus i sandhed kan blive født i vore hjerter, og vi aldrig igen må føle os u-kristelige. Det er et højt ideal at sætte sig, og til tider glemmer vi det. Men lad os igen og igen blive ved indtil vi kan gøre det. Det antages at være et sær-

kende for vor race, at vi stædigt holder fast ved det, vi har sat os for, til vi kan gennemføre det. Lad os vise denne egenskab i religionen så vel som på slagmarken, i sporten og i almindeligt samkvem. Lad os vise det i det virkelige liv, som ligger bag, såvel som i den ydre verden.

Lad os i det nye år, der åbner sig for os, alvorligt prøve på at se alle ting i den gladeste og venligste ånd, søge at undgå skænderier, undgå at tage anstød og gøre året til et sandt broderskabs år. Hovedparten af menneskene i dag lever i en atmosfære af konstant fejlurdering af andre, fordi de altid tillægger dem motiver ud fra, hvad disse mennesker siger og gør. Det er en stor fejl at vandre gennem livet med en formodning om, at alle omkring os går rundt og taler om os, og at alt, de andre gør og siger, på én eller anden måde har tilknytning til os.

Faktisk er det er helt anderledes: Hver person betragter sædvanligvis sine omgivelser ud fra sit *eget* ståsted, og hans tanker, ord og handlinger er i almindelighed om ikke meget egoistiske, så dog til en vis grad selvcentrerede. Ved at tillægge andre mennesker motiver gør vi dem ofte stor uret, og vi gør det fordi vi sinds-mæssigt har udviklet vores evne til at erkende forskel på bekostning af den sympatiske og syntetiserende sans, den intuitive visdom. Det skel-

nende intellekt er en fin ting på sin egen måde, og jeg lægger ikke op til, at vi har for meget af det eller skulle ophøre med at udvikle det, men vi fejlurderer ofte dets omfang, og vi overdriver derfor dets værdi. Vi giver derfor ikke plads til egenskaber, der rangerer meget højere.

Lad os da gøre det til en regel at lede efter punkter, hvor vi er enige med andre, frem for at søge efter uenighed – at søge efter perler frem for mangler, at prøve at finde egenskaber, som vi kan lide hos vore medmennesker, frem for at overbetone dem, som vi måske ikke bryder os om. Lad os gøre hvert år til et broderskabets år – til et år med sympati og gensidig forståelse. Ved at gøre det kommer vi langt med at sikre os, at det virkelig bliver et lykkeligt år – ikke kun for os selv, men for alle omkring os.

Vi kan personligt lære uselvviskhed, og ved at leve herefter (så vidt det er os muligt) og ved at tale om det, får vore ord vægt hos de mennesker, der er omkring os. Der er altid mennesker, der ser op til andre, og som lægger mærke til, hvad disse personer siger og gør. Uanset hvordan vi påvirker andre, lad os da

gennem disse år med omdannelse prøve på at fremme broderskabstanken, og også bruge påvirkningen til at fremme gensidig forståelse og agtelse.

Der er i tusindvis af forskellige synspunkter. Der findes folk, hvis tanker og ideer på næsten ethvert tænkeligt område er anderledes end vore egne. Den naturlige menneskelige tilbøjelighed synes at være modvilje og mistillid til sådanne personer. En sådan følelse af mistillid og modvilje udvikler sig ofte til had. På denne måde opstår det forfærdelige forhold, som vi kalder klassebevidsthed, hvor én klasse mødes med sære, diskriminerende fordomme mod en anden klasse. I tidligere tider har der uden tvivl været grundlag for at en klasse har nærret mistro til en anden klasse – det viser historien os. Hver især har de udvist selvished, og kun arbejdet for deres egen sag. Lad os i stedet for prøve, i hvor høj grad det er muligt at samarbejde – og lad os påvirke andre til at gøre det samme.

I århundreder har vi levet med bestandig splittelse, mistro, misforståelse og stridigheder, og det har ikke været gunstigt. Lad os i stedet prøve at vise hinanden større tillid, og tillægge andre lige så gode motiver, som dem vi selv har.

Hvert menneske mener det som helhed godt. Det tænker ganske

vist først og fremmest på sig selv og ofte også på ægtefællen og børnene. I mange tilfælde præsenteres mennesket *ikke* for kendsgerningerne, det oplever kun en fordrejning af sandheden, og som følge heraf oparbejdes en stærk overbevisning om, at alle modarbejder og prøver at besværliggøre alt. Resultatet er, at der ud af al den forvirring fødes mistro og had, hvilket næsten gør det umuligt at skabe enighed.

Lad os så vidt det er muligt stræbe L efter enhed og fælles fremskridt. Hvis blot menneskene forstod hinanden, ville der kun være få forskelle af denne brutale art. Der ville naturligvis, ligesom nu, være mange *meningsforskelle*, men ikke forskelle der ville føre til mistillid. En stor franskmand sagde engang: ”Tout comprendre, c’est tout pardonner”. ”At forstå alt er at tilgive alt”. Vi oplever et menneske gøre noget, der for os virker forfærdeligt, højst upassende og måske farligt for os selv og for andre. Hvis vi forstod nøjagtigt, *hvorfor* dette menneske handlede som det gjorde, hvis vi kunne se handlingen, som han ser den, er det slet ikke sikkert, at vi ville være enige med ham, men vi ville i det

mindste forstå ham, og vi bør derfor kunne tilgive. Der er så meget lidelse i verden, fordi vi ikke vil gøre os den ulejlighed at forstå hinanden.

Hvis alle forsøgte at sætte sig i en Handens sted, hvad en sand broder bør gøre, så ville vi være i stand til at udvise forståelse. Vi kunne stadig være uenige, men vi kunne mødes og diskutere tingene i en helt anden ånd – i en ånd der ville kunne skabe kompromiser, en ånd der ville gøre det muligt for os at nå til en forståelse. Det ville åbne mulighed for, at vi kunne leve sammen som brødre og ikke som glubske dyr, der prøver at ødelægge hinanden.

Lad det være en af tankerne omkring nytåret – broderlig kærlighed og gensidig forståelse. Lad os prøve at forstå. Det vil skabe mulighed for at tilgive og ofte også for at hjælpe. Der fortælles en historie i en af de gamle jødiske bøger, om at Abraham engang, da han havde slået lejr i ørkenen, en sen nat blev antastet af en gammel mand, der bad om husly og mad. Han modtog ham naturligvis straks, som man gør i disse primitive lande, men da de satte sig ved maden, nægtede den fremmede at tage del i bordbønnen og taksigel-

sen til Gud. Abraham blev rasende og jog den fremmede bort igen uden føde eller hvile, idet han sagde, at han ikke ville huse en person, som ikke troede på Gud. Den samme nat kom Gud til Abraham i et syn og sagde: ”Hvor er den fremmede, jeg sendte til dig som din gæst?” Abraham svarede forvirret: ”Herre, han troede ikke på dig, han nægtede at takke dig, og jeg jog ham derfor ud i natten”. Men Gud sagde: ”Jeg har båret over med det menneske i halvfjerds år, kunne du da ikke bære over med ham i én nat”? Gud bærer over med os alle, fordi han forstår os alle. Vi kan ikke forstå, som han forstår, men vi kan i det mindste forsøge. Vær sikker på at jo nærmere vi kommer en forståelse og viser hensyn, des nærmere kommer vi Gud og hans ånd.

Lad derfor hvert nyt år, der åbner sig for os, blive et år med broderlig kærlighed og fælles forståelse. Lad os lære at samarbejde med andre mennesker, og vi vil da allerede ud fra dette have vandret et stort stykke ad vejen mod den endelige enhed. Kun på denne måde kan vi håbe på sand lykke i det nye år – ikke et år uden sorg og uden mørke skyer, der kommer og går, for sådan er det ikke, og det ville heller ikke gøre os lykkelige. Men derimod et år, hvor vi skal føle os draget nærmere til Gud, der giver os disse muligheder.

Hvor vejene skilles - Kapitel 9 - Omvendelse og hvad der kommer efter

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

**Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelse-
rie fra 1925.**

Når man fjerner associationerne til protestanterne og specielt til Frelsens Hær, er omvendelse en meget smuk ide og næsten det vigtigste ord i det kristne sprog. Det er vigtigt, fordi det betegner et trin i den menneskelige udvikling, i forhold til hvilket måske kun det trin, der betegnes frelse eller – i udviklingsmysticismens terminologi – indvielse er vigtigere. Der har ikke været en begivenhed af en så transcenderende betydning som omvendelsen, siden det udviklende livscentrum dukkede op fra det sub-menneskelige rige for tidsaldre siden og på tærsklen til menneskeheden, i mødet med en stor udstrømning af spirituel kraft fra Faderen i himlen, blev en levende sjæl. Evangelisk kristne – såvel katolikker som protestanter – har med rette insisteret på eksistensen og vigtigheden af omvendelse.

Omvendelse markerer vendepunktet i en sjæls eller et inkarnerende egos tidsaldre lange livsløb. I umindelige tider har den

menneskelige sjæl været nedsænket i mørke. Den har været så langt nede, at den i sin inkarnerede tilstand har glemt selve lysets eksistens og ikke ved, at der et eller andet sted er noget, der er bedre end mørke. Derfor har den ikke søgt lyset bevidst. Så titter den op over materiehavets overflade og ser en verden af åndeligt liv og ved, at det er dens sande hjem. Endelig bryder lyset frem. I første omgang ser den kun svage glimt af det, men det er lys. Sjælen indeni vågner. Nu ved den, at den er en ånd og ikke en masse af nedbrydeligt materie, som den så længe har troet uden at tænke. Indtil dette øjeblik har den levet sine liv og er gået sine veje uden at tænke sig om, har svajet for materien liv efter liv – i hundredvis af liv. Indtil omvendelsen har den levet i og for kroppen og for at tilfredsstille kroppens sanser. I og for verden og for at nyde verdens glæder. Måske uskadelig, fordi den er et åndeligt væsen – skønt blindet af materien. Men tankeløs, skødesløs, for det meste selvisk og en smule grov. Efter omvendelsen gør sjælen langsomt og gradvist sin tilstedeværelse gældende og overfører mere og mere af sig selv til den lavere personlighed.

Mennesket bliver gradvist mere forfinet og reagerer efterhånden bedre på åndelige impulser.

Så vågner Sjælen fuldstændigt. Sjælen indeni bliver lysvågen. ”Pludselig på et splitsekund” eller meget gradvist, men meget tydeligt, bryder lyset frem i dens vågnende bevidsthed. ”Svagt og uklart, skjult og langt borte” er den bevidst om det i kroppen. Den lavere personligheds bevidsthed har et kort øjeblik forbundet sig med sjælens bevidsthed og er blevet bevidst om åndens liv og sit eget sande hjem i himlen. Det er måske bare et glimt. Sjælen vil miste visionen igen, men vil aldrig nogensinde glemme den, hverken i det pågældende eller noget senere liv. Den vil ikke være levende tilstede i den lavere bevidsthed eller hjernen for evigt, men fra nu af vil denne bevidsthed blive badet i lys. Nu går vejen helt sikkert hjem. Sjælen vil interessere sig mindre og mindre for verden og kødet. Livets glæder og glæden ved rigdom tiltrækker den ikke længere, selv om de vil holde den tilbage i mange kommende liv. Den vil blive stadigt mere lydhør over for det himmelske. Musik eller kunst, poesi eller filosofi, religion eller altruistisk tjeneste, videnskabelig forskning eller håndværk vil interessere den i højere og højere grad. Gradvist bliver den større, bedre, renere, stærkere.

Således udvikler sjælen sig, og i liv efter liv raser slaget indeni. Længe efter at sjælen har vendt sig om, er den gamle nedadgående, jordgående, kødgående tendens en mægtig kraft. Drivkraften i denne tilbøjelighed kan ikke holdes i skak, standses og vendes hurtigt eller på blot et enkelt liv. Virkningen af alle de liv, der er blevet levet i og for kroppen, i og for verden og for og til det mindre selv, den virkning kommer man ikke over på kort tid. Sjælen må høste, hvad den har sået, og mens den høster, sår den stadig den gamle, dårlige sæd sammen med den gode, som den siden omvendelsen har lært at trække indefra. Det er på dette trin, så bittert og så sødt, trinnet mellem omvendelse og frelse, at oplevelsen, som Paulus så levende beskriver i sine epistler, opleves allerstærkest: ”For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil.”¹ ”Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det

1 Galaterbrevet kap. 5, v. 17

gør jeg.” ”For jeg glæder mig inderst inde over Guds lov. Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind.”

Det er også på dette tidspunkt, at religionen bedst kan hjælpe den martrede sjæl, hvis den vil forstå den og tage imod dens hjælp. Religionen er beregnet til at hjælpe voksende sjæle på alle trin af menneskets udvikling, men det er når konflikten er værst, at hjælpen er mest effektiv, fordi det er på det tidspunkt den behøves mest. Kristus grundlagde den kristne kirke for at hjælpe menneskene til at nå frelsen. Den samme Herre hjælper andre til at nå den samme frelse gennem andre store trosretninger – hinduisme, buddhisme, Zarathustras lære – for der er mange folde, men kun en hyrde. I den kristne religion – og specielt i den katolske del – er "nådegaverne" eller sakramenterne hans specielle hjælp. Skrifter, bønner, fællesskaber er nyttige tilbehør til religionen, men selve essensen af den katolske religion er Herrens egen nåde eller kraft, der uddeles til os på jorden gennem sakramenterne. Herren nærer de sultende får hver dag gennem sakramenterne. Han vogter nådigt de altergængere, der kommer ham nær i sakramentet. Blidt og omsorgsfuldt våger han over dem, der "ved hvad der tjener dem bedst", og "som en

2 Romerbrevet kap. 7, v. 19 og v. 22-23

høne samler sine kyllinger under sin vinge" samler han sine altergængere i sin beskyttende favn. Det er denne føde og denne omsorg, der er så meget brug for efter omvendelsen og som er så ekstremt nyttig for dem, der er vise nok til at modtage dem.

Før omvendelsen var der kun ringe konflikt, for visionen om virkeligheden var endnu ikke blevet set. På det tidspunkt var sjælens stemme stum, og de svage gudelige tegn var stivnede og gjort endnu svagere af verdens og kødets larmende krav. Men efter omvendelsen raser der en drabelig kamp – kampen mellem kødet og sjælen, mellem materien der udvikler sig gennem loven om erhvervelse, og ånden der udvikler sig gennem loven om kærlighed og opofrelse. Det er hvad synd virkelig er. Når mennesket bærer sig forkert ad nu, ved han, at han gør det. Drivkraften er for stærk for ham. Før omvendelsen syndede han og var selvvisk på grund af blindhed. Nu synder han på grund af magtesløshed, ikke på grund af blindhed. Helbredelse

er en lang, lang proces. Et enkelt liv ville ikke være nok til at bringe ham i en sådan tilstand og langt fra nok til at helbrede ham igen. Kampen varer i mange liv. For hver inkarnation bliver livet lidt mindre materielt, lidt mere åndeligt end de foregående. Der kan komme tilbagefald, men fremskridtet efter omvendelsen går normalt jævnt opad trods lejlighedsvis "fald fra nådens tinde". Efterhånden som udviklingen skrider frem, bliver kroppene finere i proportionerne i takt med, at den lavere personlighed bliver mere åndelig. På udviklingens tidlige trin er kroppene grove og grimme, på de senere trin efter omvendelsen har de en tendens til at blive mere forfinede, smukkere, næsten asketiske. Den fysiske udvikling sker side om side og pari passu³ med den super-fysiske og åndelige udvikling. De supplerer hinanden og er komplementære. På de sidste trin, når "verden, kødet og djævelen" beherskes i betydelig grad, består den personlige religion hovedsagelig i at slibe den lavere personligheds gevækster og vildskud med sandpapir. Trykket af for meget personlighed lader sig mærke ved hver drejning. Dens tilstedeværelse afsløres i udseende, i tale, i gangen og i måden at føre sig frem på. Den skal gøres til ét med det højere selv, eller sjælen, og således med alle andre højere selv. Men den har ikke let ved at give

3 **Pari passu:** med ens skridt

afkald på det, der synes at være essentielt for dens selvstændige eksistens: "Jeg er mig" siger den. "Jeg er mig og ingen anden". Og den vil ikke komme ud af den adskillelsens støbeform, der har formet individualiteten igennem mange tidsaldre. Men efterhånden som tågen letter, letter den lavere personlighed grebet. Lyset bliver klarere og der kommer en stor ensomhed. Verdens og kødets sager virker ikke længere tiltrækkende, men åndens liv med dens stærke glæde er endnu ikke en realitet. Mennesket må leve sine liv i verden, men han må være ensom for han er ikke længere af verden. Og dog er han på en eller anden måde aldrig mindre alene end når han er alene. Hans hengivenhed vendes nu næsten udelukkende opad – mod kunsten og videnskaben, mod religiøs mysticisme eller social idealisme – men de er aldrig helt nok. Der er en svag utilfredshed, en svag længsel efter noget, han ikke ved hvad er. En udefinerbar, dyb længsel efter en mere fuldstændig og omfattende eksistens. Sjælen i ham ser, men stadig i kødet, "dunkelt gennem et spejl". Den lavere personlighed søger det foroven, men kan ikke se det. Længselsfuldt titter den ind i det hinsides, men kan ikke trænge igennem kødets slør. Det er hans ensomhed. Han føler, at han ikke hører til her, og dog kan han ikke finde sit sande hjem.

Han hører ikke hjemme her. Men han er heller ikke klar til frelsen endnu, fordi han stadig til en vis grad bliver domineret af den lavere personlighed. Han er blevet klart defineret, er et afgrænset individ forskellig fra andre individer og har transcenderet de lavere udtryk for selviskhed og grovhed fuldt ud. Han har overvundet ”tigeren og aben” i sig selv – og grisen og slangen med. Nu skal den lavere personlighed udslettes helt. Den støbeform, der blev brugt til at skabe hans afgrænsethed og individualitet, skal kastes af og brydes i stykker. Det selvhævdende selv, der er vokset ud af det sande selv og i umindelige tider har været ham så nær, mens det formede ham til en afgrænset speciel form – så nær at det ligeved og næsten er blevet en del af ham – det skal ofres. Han skal frigøre sig fra sin faste følgesvend og lade den bag sig. Åh, hvor er det svært! Det der engang for længe siden var ”til hans eget bedste”, det er nu blevet en ”årsag til fald” og må hægtes af. Det er ikke hans jeg. Han kan ikke fortsætte, før han har skilt sig af med denne støbeform.

Det er nødvendigt, at han ved, at uanset hvor klart hans og andres selv er definerede, så er Selvet i alle ét. Der er kun én Ånd. Han må vide, at ”Selvet er ét” og han må elske og tjene Gud og mennesker for intet andet end kærligheden til at tjene. Han må ikke stræbe efter lyset og efter livet i frihed for sin egen skyld, men for deres skyld. Og han må søge dem, ikke som et separat individ, men kun som en del af Selvet i alle selv. Han har lært at elske meget, rent, stærkt og omfattende, men nu skal hans kærlighed også være uselvisk. Uden tanke på sig selv. Uden tanke på at have monopol på dem, han elsker. Uden tanke på belønning ud over det at elske. Eller på at blive genelsket. Han skal elske og tjene og være selvopofrende kun for kærlighedens egen skyld. Han må heller ikke tænke på sin egen frelse, selv om det er det, alle hans liv har rettet sig imod. Og dog, når han tænker mindst på det og mest på andres frelse, er han faktisk i højeste grad ved at gennemføre det. Han skal miste sit lavere selvs selvstændige liv totalt, og ved at gøre det finde og frelse sit sande liv, sjælens og den højere personligheds liv.

På eller omkring dette tidspunkt er der en *ældre broder*, der tager ham i hånden og hjælper ham det sidste stykke. En ældre broder, der selv har trådt denne del af korsets

vej og derfor kender hvert skridt på vejen. Den ældre broder er mesteren, og under hans ledelse sker der hurtige fremskridt. Snart efter – måske allerede i samme liv som mesteren accepterer eleven – når eleven et trin, der i kristendommen kendes som frelse og i udviklingsmysticismen som indvielse⁴. Det er på dette trin, at den selvstændige, lavere personlighed drages ind i enheden med sjælens mere fuldstændige og større liv. Eller rettere sagt: Sjælens liv flyder ind over og fylder den lavere personlighed, mens det lavere selv stadig er inkarneret på jorden. Når denne forening er fuldstændig, er der ikke længere en højere og en lavere personlighed. Så er der kun en personlighed, der nu – i forhold til ånden – bliver det lavere selv. Denne forening af sjæl og lavere personlighed viser sig i inkarnation ved en udvidelse af bevidstheden. Det er et klart afgrænset trin i udviklingen, der endeligt effektueres ved en bestemt indvielsesceremoni, mens disciplen er ude af kroppen under søvnen. Det er disciplens ”nye fødsel”, en fødsel ind i sjælens højere og større liv. Det giver også adgang til medlemskab af de ældre brøders og de helliges store samfund, der er verdens indre regering. Det er

4 **Pigott note:** indvielse er ikke et kristent udtryk. Det svarer til ”Indtræden i Himmeriget”, et udtryk der ofte forekommer i kristen litteratur.

frelsen taget på forskud, for mennesket er endnu ikke færdig på det menneskelige trin og er endnu ikke nået helt til det super-menneskelige trin. Disciplen, der nu er en indviet og en broder af det Store Broderskab, er ”retfærdiggjort ved troen” i forhold til hvad han snart vil blive. Det er hans frelse. Han er ”frelst ved troen”. Han anses ikke for, hvad han er, men for hvad han snart skal blive – et fuldkomment menneske.

Mellem den første indvielse og trinnet, hvor mennesket reelt opnår at blive super-menneske, ligger fire yderligere indvielser, hvoraf den sidste eller femte er den port, der leder ud af den menneskelige og ind i den super-menneskelige udvikling. Her vil vi dog forlade emnet om højere udvikling og vende tilbage til det i næste kapitel.

Denne ubetydelige og ufuldstændige beskrivelse af et stort emne vil være tilstrækkelig til at afsløre de etiske principper i den form for liberalkatolicisme, der tolker kristendommen på denne måde. Det står allerede klart, at denne beskrevne liberalkatolicisme ikke tager let på synd. Den adskiller sig fra ortodoksien ved ikke at være hysterisk eller bare følelsesmæssig vedrørende synd, den betragter den dog ikke som en uvæsentlig ting, som et udviklingens biprodukt, der kan ignoreres – langt fra. Ifølge liberalkato-

likkerne bør synd ikke betragtes som en fremmed, en ubuden gæst, der uventet er krøbet ind og har ødelagt Guds plan. Som om den på ingen måde tilhørte den oprindelige plan og ikke var blevet taget i betragtning i planen. Eller som om den havde ødelagt Skaberens beregninger så meget, at der måtte udtænkes et middel – et middel som medførte uendelig smerte for Guds Søn – for at genoprette balancen og sikre, at planen for menneskets udvikling kunne arbejde gnidningsløst i fremtiden.

Sådan tænker liberalkatolikker ikke om synd. De er i allerhøjeste grad klar over, at det er en tilstand eller et trin i menneskets udvikling, der skal gennemleves og efterlades, uanset hvor nødvendig og uundgåelig den er. Det er ikke nok, at synd tilgives. Den må afgives, forlades og opgives fuldstændigt. Menneskene må forlade synden, ligesom slangerne forlader hammen og fortsætter uden den. Det er i denne betydning af af-givelse, at liberalkatolikker helhjertet accepterer sætningen i trosbekendelsen ”vi tror på syndernes tilgivelse / forladelse”⁵. Det er bestemt den eneste fornuftige forklaring på tilgivelse og er den forklaring, som et stadigt stigende antal

5 Dansk bruger ordet ”forladelse”, engelsk ordet ”forgiveness”. Pigott spiller på ordene ”forgive” og ”forthgive” – da ”tilgive” og ”afgive”. Ordspillet er svært at gengive på dansk.

ortodokse kristne i dag tror på. En tilgivelse, der ikke medfører udfrielse fra selve forseelsen – men ikke nødvendigvis fra dens konsekvenser – ville bestemt være ubrugelig.

Etisk er der derfor kun en lille forskel imellem den liberalkatolske lære og den lære, de traditionelle katolske kirker har. Selvfornægtelse, tjeneste og en anden verden er hovedprincipperne, der ligger bagved såvel den liberale som den traditionelle etiske lære. Og med udgangspunkt i forskellige præmisser kommer de til den samme konklusion vedrørende synd gennem forskellige, men lige logiske processer. Konklusionen er, at synd skal modarbejdes, tilgives og opgives totalt.

Etikken er den samme. Men de to systemer er vidt forskellige, når det kommer til læren om menneskets udvikling. Allerede i forbindelse med soningsdoktrinen kom det frem, hvor stor denne forskel er. Det må også være meget tydeligt, at der er stor meningsforskkel på to andre punkter, der er antaget i denne og tidligere artikler.

Et af disse punkter er læren om reinkarnation, uden hvilken planen, der beskrives i denne artikel, næppe ville holde. Læren er delvist baseret på den viden, som ikke så få i liberal katolsk kirke såvel som andre uden for har. De tror ikke blot på reinkarnation som en fornuftig teori, men ved, at den er et faktum i deres egen udvikling. For dem er denne viden alene tilstrækkelig grund til at acceptere reinkarnationstanken. For dem er reinkarnation ikke en teori, men et faktum. Andre, der har grund til at stole på dem, der siger, at reinkarnation er et faktum, og som regner dem som troværdige lærere af andre ting, der kan verificeres, disse andre får styrket deres tro enormt af den erklærede viden fra dem, der hævder, de ved. Men størstedelen af dem der accepterer reinkarnationstanken – uanset om de er inden for eller uden for liberal katolsk kirke – tror på teorien på grund af dens egen indbyggede fornuft. Den fungerer. Den forklarer så meget, der på anden vis ville være uforklarligt, og kaster lys på så mange problemer inden for religionen og i livet, der ellers ville ligge hen i mørke. Den præsenterer udødelighed på en forståelig måde. Den viser livet som en ubrudt fortsættelse – uden begyndelse og uden ende. Litteraturen om emnet er så omfattende, at det ville være tids-spilde at prøve at bevise doktrinen på pragmatisk eller anden vis i denne

artikel. Det er ikke spørgsmålet ”Er det sandt?”, der vedkommer os som defineret gren af den kristne kirke. For det har de fleste medlemmer af vores kirke givet deres samtykke til. Spørgsmålet er: ”Er det kristent?”

Det er ikke så meget et teologisk som et filosofisk spørgsmål. Og dets ubestridelige fravær fra de kristne skrifter – bortset fra enkelte passager, der let kan tolkes på anden måde – er en sag, der er på linje med det tilsvarende fravær fra skrifterne af enhver betydende støtte til Kopernikus’ astronomi. Der er intet eller næsten intet bevis i skrifterne på den kopernikanske lære. Alligevel er læren sand, og den er så langt fra inkompatibel med den kristne åbenbaring, at når Biblen anbringes på sin rette plads og tolkes kritisk, så forstørres og forklarer Kopernikus’ lære åbenbaringen.

Sådan er det også med reinkarnationen. Bortset fra enkelte tvivlsomme hentydninger findes den ikke i skrifterne eller trosbekendelserne. Hvis – som mange formoder – den

var en del af det oprindelige depositum, så faldt den ud eller blev drevet ud på et meget tidligt tidspunkt af den kristne kirkes historie. Hvis – hvilket er usandsynligt – vor Herre bevidst udelod den i depositummet, kan vi ikke sige hvorfor. Vi kan gætte, ligesom vi kan gætte om årsagen til udeladelsen af den kopernikanske astronomi, men gætteri er nytteløse. Men selv om den ikke findes i skrifterne eller trosbekendelserne endnu – uanset årsagen – så er læren ikke alene kompatibel med, men selve nøglen til den kristne åbenbaring, hvis den gennemtænkes og undersøges uden fordomme. Sådan ser tilhængerne af udviklingsteorien på det.

Det er på denne måde – ved at inkarnere på ny i menneskekroppe – at den sidste sætning i trosbekendelsen skal forstås og accepteres. Hvis ikke på denne måde, hvordan skal så ”kødets opstandelse” forstås og accepteres?

Og denne lære er ikke i modsætning til ortodoksien. Det ville blive svært for selv en moderne Kyril at påvise, at læren om reinkarnation er kætteri. Så langt tilbage, som det kan undersøges, er den aldrig blevet bandlyst af noget kirkeøumenisk råd. Nogle formoder, at det andet råd i Konstantinopel (år 553), der ikke havde økumenisk status, afviste læren, men det er svært at skaffe

klare optegnelser af dette råds love. Bortset fra en enkelt, tvivlsom koncildtalelse synes kirkens lære og herskere ikke på noget tidspunkt at have haft deres opmærksomhed rettet seriøst på læren. Katolske kristne, der accepterer denne lære, kan derfor fortsætte med at tro på den uden at frygte, at de dermed nærer et kætteri. Hvis den katolske kirke nogensinde skulle tvinge dem til at vælge mellem reinkarnation og kirken – hvilket næppe vil ske i liberal katolsk kirke – ville de naturligvis vælge sandheden, som de ser den.

Det andet punkt, hvor liberal-katolsk kirkes lære er meget forskellig fra ortodoks katolicisme, er læren om de ældre brødre eller mestrene. Her er årsagen til troen på eksistensen af de ældre brødre, deres interesse i de menneskelige affærer og den hjælp de giver de menneskelige disciple nøjagtig den samme som i tilfældet med reinkarnation. Nogle kender de ældre brødre personligt. Andre får deres egen tro på læren styrket enormt ved at tro, at et sådant udsagn retfærdiggøres af den generelle troværdighed og godhed, som de, der fremsætter udsagnet, er i besiddelse af. Men størstedelen af dem, der tror på deres eksistens og hjælp, gør dette, fordi det i sig selv og i sagens natur synes at være en fornuftig tro, ja selv en uundgåelig følgeslutning af sandheden – hvis

den er sand – om åndelig udvikling. Hvis udvikling er sand, er det logisk, at der et eller andet sted findes super-menneskelige væsener. Hvis ikke, bliver vi ladet tilbage med den næsten uudholdelige hypotese, at udviklingen klatrer langsomt op ad en lang udviklingsstige op til mennesket, hvor den stopper. Og at der ikke findes nogen mellem mennesket og Gud undtagen Kristus, som er begge dele. Hvis der derimod findes super-menneskelige væsener, er det ikke usandsynligt, at i hvert fald nogle af dem kan nås af nogle mennesker i kødet, som tror på deres eksistens. Eller at nogle af dem har som en af mange funktioner at hjælpe og undervise deres yngre og mindre udviklede brødre. Det er denne lære om de ældre brødre, som medlemmer af liberal katolsk kirke normalt tror på og giver videre.

Ud over viden om eller tro på reinkarnation fortæller udviklingslæren, at personen vor Herre er den højeste frugt af den menneskelige race og at andre efterhånden vil nå samme plan. I modsætning hertil

er det ofte blevet understreget, at når udviklingen har nået et vist stade, har den en tendens til at gentage sig selv. Der er kun én Kristus, siger modstanderne, og der er ingen andre, der bare tilnærmelsesvis har nærmet sig ham. Det er en god indvending, hvis den bekræftes af fakta. Som vi ser det, er den underliggende antagelse om læren, som den opponerer imod, usand – nemlig antagelsen at Kristi inkarnation var en inkarnation som enhver menneskelig inkarnation, og ikke en speciel inkarnation med et specielt formål og uden anden nødvendighed end kærlighedens. Og indvendingen bekræftes ikke af fakta, hvis de ældre brødre virkelig eksisterer, sådan som vi tror det. Det kan godt være, at ingen anden historisk person har nået Kristi plan – eller bare er i nærheden af at nå det – men super-menneskelig udvikling og de højere trin af den menneskelige udvikling foregår ikke i fuld offentlighed. Når mennesker bliver super-mennesker (og endda somme-tider før) holder de normalt op med at inkarnere på jorden. Og hvis de af en grund, som kun de selv kender, inkarnerer igen, lever de normalt totalt adskilt fra alle bortset fra de få, de af specielle grunde vælger at knytte tæt til sig. Og når en af dem viser sig i den ydre verden på en stor hjælpemission i forhold til den menneskelige race og bliver en historisk person – som det var tilfældet med Kristus

for 2000 år siden – så tager han som regel en discipels krop, som allerede er i verden – en krop, der ikke er så højt udviklet, at den ikke kan passes ind i verdens liv. Når en ældre brøder kommer på denne måde, er det ikke af nødvendighed som den, der fører os mindre væsener tilbage igen og igen i inkarnation, men kun for at han på denne måde bedre kan hjælpe sine yngre brødre. Der er i liberal katolsk kirke såvel som uden for den i dag en vidt spredt tro på, at Herren Kristus selv meget snart vil ”komme igen for at dømme”, dvs. lede, verden på denne måde.

Men selv om de ældre brødre lever adskilt fra og normalt ikke er kendte af de mindre udviklede mennesker, så eksisterer de. Og der løber en fortsat tynd strøm af mennesker – nogle i hver generation – gennem portene for de fem store indvielser på deres vej til det super-menneskelige trin og videre. Vejen er ikke spærret for nogen. Tværtimod. Alle, der vil, inviteres ind på denne sti. De udvikler sig også efter, de er blevet super-mennesker eller ældre brødre, og gennem stadig højere indvielser fortsætter de, til de når en grad, der kun er lidt under det ophøjede plan, hvor Kristus befinder sig.

Det er bestemt en meget fornuftig teori, og i liberal katolsk kirke er den praktisk taget accepteret som sand overalt. Hvis den er sand, udgør den det led, som de ortodokse – i uvidenhed om denne sandhed – med rette har følt behov for at få fra dem, der tror på udviklingsteorien. Forbindelsen mellem historiens højest udviklede og bedste mænd og Gud.

Der er ingen store huller i udviklingen. Sjæle går fremad og opad, trin for trin, i en uendelig og ubrudt strøm fra omvendelse til realisering af guddommelighed.

Denne tro er ikke kætteri. Den er helt enkelt doktrinen om de helliges samfund, som findes i den kristne trosbekendelse.

*Biskop Evert Sundien.
Den nye regionalbiskop
for Danmark*

Officielt fra bispesynoden – og indtryk fra kongressen

Indledning af LKK's 100 års jubilæum i år, blev der i juli afholdt tre arrangementer i Holland: en international bispesynode, en international præstesynode og en kongres.

Til bispesynoden var indløbet en lang række forslag, der imidlertid af tekniske grunde var kommet de deltagende biskopper for sent i hænde til, at de formelt kunne vedtages. To beslutninger blev dog endeligt vedtaget:

- Michael Warnon afløser James Zinzow som præsiderende biskop for LKK
- Evert Sundien afløser pga. sygdom Uffe Børjesen som regionalbiskop i Danmark indtil videre.

Michael Warnon er tredje generations liberalkatolik. Hans far, Maurice Warnon, har været præ-

siderende biskop i LKK, og hans mor, Joan, var den første kvinde, der blev ordineret til præst i LKK.

Evert Sundien har tidligere hjulpet til i Danmark, og har bl.a. ordineret Natascha Høyer og Birgit Ljungdahl. Evert skal fungere som regionalbiskop indtil der bliver fundet en permanent løsning.

Selv om en formel endelig vedtagelse først kommer senere, godkendte biskopperne efter dansk ønske at festerne for Maria Magdalene og Sophia, som vi i Danmark har fejret i flere år, bliver tilføjet kirkens internationale liturgiske kalender.

Det er især værd at bemærke at Maria Magdalene er blevet anerkendt som apostel, og at hendes fest 22. juli er rangeret som klasse B, hvilket er over festen for de øvrige apostle 29. juni.

Biskopperne. Sten-Bertil Jacobson, Sverige; Marc Warnon, Belgien; Peter Baaij, Holland; James Zinzow, USA; Evert Sundien, Sverige; Michael Warnon, USA; Gert Jan van der Steen, Holland; Jean Kayembe, DR Congo

Under arrangementet i Holland fik vi lejlighed til at opleve en eksperimentel messe. Den indeholdt nogle ganske interessante detaljer, bl.a. bliver rødvin og hvidvin hældt sammen i en krystalkalk og holdt frem, så menigheden kan se, hvordan de to væsker blander sig. Messen benytter ikke den traditionelle konsekrationformular, hvilket gav anledning til en del dybe panderynker hos de deltagende biskopper.

Ved en af messerne fik vi lejlighed til at høre en uropførelse af tre nykomponerede messeled til vor tjeneste fremført af et blandet kor på 10 sangere. Det var meget smukt. Foreløbig er der sat ny musik til Kyrie, Gloria og Sanctus.

Der blev afholdt (mindst) tre tjenester om dagen. Og i løbet af de 8 dage blev der talt både engelsk, hollandsk, fransk, svensk, tysk og dansk fra alteret.

Nyheder og program

oktober – januar

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Tjenesteliste

Sønd. d. 9. oktober, kl. 10.30
20. søndag efter Trinitatis

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: sindsro.

Sønd. d. 6. november, kl. 10.30
Sønd. i festugen for allehelgensdag
Sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 4. december, kl. 10.30
2. søndag i advent
Sangmesse. Farve: violet. Motto: selvforglemmelse.

Sønd. d. 1. januar, kl. 10.30
Nytårsdag
Sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 29. januar, kl. 10.30
Søndag i festugen for forklarelsen på bjerget
Sangmesse. Farve: hvid

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 8411 4171939

Kirken er åben 10.30-14.30 med mindre andet er aftalt. Der serveres suppe og kaffe/te til en pris af 30 kr.

Tjenesteliste

Sønd. d. 23. oktober, kl. 11.00
22. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: grøn. Motto: retledt virke.

Studiegruppe

Sønd. d. 20. november, kl. 11.00
Søndag før advent

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: rød. Motto: uvidenhedens ophør. En dag viet Helligånden. **Studiegruppe**

Sønd. d. 27. november, kl. 11.00
1. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 4. december, kl. 11.00
2. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: violet. Motto: selvforglemmelse.

Sønd. d. 11. december, kl. 11.00
Vi holder tjeneste sammen i Helligåndskirken.

Sønd. d. 18. december, kl. 11.00
4. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: violet. Motto: ret handlemåde.

Sønd. d. 25. december, kl. 11.00
Herrens fødsel

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 15. januar, kl. 11.00
Herrens dåb

Visdomsmeditation og sangmesse. Farve: hvid.

Michael Warnon
præsiderende biskop

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Tjenesteliste

Sønd. d. 9. oktober, kl. 11.00

20. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt og messe. Farve: grøn.
Motto: sindsro.

Sønd. d. 23. oktober, kl. 11.00

Prim og Rafaelstjeneste.

Sønd. d. 13. november, kl. 11.00

25. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt og messe. Farve: grøn.
Motto: standhaftighed og flid.

Sønd. d. 27. november, kl. 11.00

Prim og Rafaelstjeneste.

Sønd. d. 11. december, kl. 11.00

3. søndag i advent

Mariaandagt og messe. Farve: rosa.
Motto: kærlighed.

Sønd. d. 15. januar, kl. 11.00

Herrens dåb

Helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid.

Sønd. d. 29. januar, kl. 11.00

Prim og Rafaelstjeneste.

I'm starting with the man in the mirror, I'm asking him to change his ways, and no message could have been any clearer, if you wanna make the world a better place, take a look at yourself and make the change.

Michael Jackson, fra albummet "Bad"

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres et let vegetarmåltid, kaffe og kage til en pris af 30 kr.

Sønd. d. 4. december, kl. 11.00

2. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: selvforglemmelse.

Sønd. d. 24. december, kl. 11.00

Juleaftensdag / Herrens fødsel

Julemesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 15. januar, kl. 11.00

Herrens dåb

Sangmesse og helbredelsestjeneste.
Farve: hvid.

Tjenesteliste

Sønd. d. 2. oktober, kl. 11.00

Søndag i festugen for Skt. Michael og alle engle

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 6. november, kl. 11.00

Sønd. i festugen for allehelgensdag

Sangmesse og helbredelsestjeneste.
Farve: hvid.

Progressing Soul

For 10 år siden havde vi den første præsteordination i Danmark af en kvinde. Til denne anledning komponerede Frederik Magle et orgelstykke til liberal katolsk kirke, **Progressing Soul**. Dette stykke har siden været brugt til præsteordinationer i en række europæiske lande. I denne sommer har komponisten arbejdet videre med stykket, og bl.a. lagt et symfoniorkester ind over. Musikken angiver en sjæl som higer mod noget højere, men fortsat er bundet til et jordisk plan. I den midterste del af stykket lykkes dette løft, og mod slutningen "sender" denne sjæl fra sit ophøjede niveau sin energi ned mod jorden.

Det er Frederik Magles ønske, at denne musik spredes så meget som muligt, der er derfor mulighed for at købe den gennem LKK. **En cd med stykket koster 75 kr + porto 16 kr.**

Beløbet går ubeskåret til LKK og kan indbetales på **konto 8411 4094608**.

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

prisfald

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig un-

der messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 320 kr.